

Derimod bestemmes i denne Bevilling, at det tillades Hr. Schmidt at give dramatiske Forestillinger, bestaaende af en Aktsmaaestykker som ikke spille i en Time, og hvori der ikke maa optræde mere end 6 Personer paa Scenen i National. Det forekommer mig at være en mærkelig Begreendning, der finder Sted, nemlig at Stykkerne kun maa være i en Akt, kun være i en Time og kun spilles af 6 Personer. Hvorfor det sker, er jeg ikke i Stand til at indse. Det er mig ikke ret klart, hvad enten Justitsministeren, fra hvem disse Bevillinger emanere, eller det kongelige Theater eller Samfundet i det Hele taget kan lide ved, at Folk, som spise til Aften i National, se en Farce i 3 Akter i Stedet for 3 Farcer i een Akt. Heller ikke kan jeg forstaa, hvorfor Forestillingerne kun maa være en vis Tid, nemlig kun en Time, thi jeg kan ikke indse, hvad den gode Orden og Sædeligheden her i Danmark skulde kunne lide ved, at Stykket varede 65 Minuter. Hvad angaar Bestemmelsen om, at kun 6 Personer maa optræde i Stykkerne, da forekommer det mig ufatteligt, at det skulde kunne være saa umaadelig stadeligt for det kongelige Theater, hvis der optraadte Flere. Jeg kan ikke tænke, hvilke æsthetiske, moraliske eller økonomiske Hensyn, der have gjort sig gældende i den Henseende. Jeg veed, at til et godt Selskab hører efter et gammelt Ord saa mange Gæster, at der er mellem Gratiernes Antal, som er 3, og Musernes Antal, som er 9; men jeg kan ikke tro, at man faar Muserne eller Gratiere ind i National, fordi man har valgt en Mellemting af 6 Personer i Stykkerne. Hvad man ellers kan lægge denne Regjering til Last, saa vaager den omhyggelig over, at disse Bestemmelser ikke blive overtraadte, altsaa, at Stykkerne ikke vare mere end 1 Time, og at de ikke spilles af mere end 6 Personer. Jeg har ladet mig berette, at i Fjor havde Schmidt en ganske ligelydende Bevilling paa Nørrebro og søgte den Gang om Tilladelse til at spille et Stykke af Goldschmidt. Han fik Theaterchefens Tilladelse dertil og ogsaa Tilladelse af Goldschmidts Arvinger, men Ministeriet negtede ham Tilladelsen, fordi der var 7 Personer i Stykket. Denne 7de Person var en Tjenestepige; hun forstyrrede denne Plan og gjorde det umuligt for Ministeriet at sige Ja og tillade Schmidt at spille dette Stykke. Følgen af, at der kun maa bruges 6 Personer i Stykkerne, er den, at naar man skal have flere end 6 Personer, bruger man Pappfigurer i Stedet for. Skal der saaledes være et Kor af Matroser, blive disse fremstillede ved Pappfigurer,

som stilles op i Baggrunden af Scenen, og der synges saa udenfor Scenen. Der var et Stykke, i hvilket der skulde optræde 2 Gendarmere, som skulde gribe Sturken; Gendarmene vare af Pap, og det undrer mig virkelig, at den høitærede Krigsminister har kunnet tillade Saadant. Jeg veed ikke, om Korpiets Værdighed ikke lider ved, at der optræder Gendarmere af Pap paa National; men sikkert er det, at den høitærede Justitsminister holdt over, at der ikke maatte komme levende Menneſter — jeg mener som Gendarmere — ind paa Scenen; han holdt paa Pappet. Det er altsaa den sidste Bevilling, og forsaavidt er den uinteressant, som der ikke spilles meget gode Ting og heller ikke kan spilles gode Ting paa National. Der er kun en Omstændighed, som jeg skal gjøre opmærksom paa, nemlig at Schmidts Bevilling ikke indskrænker hans Opførelsesret til visse Kunstarter. Han kan altsaa f. Ex. spille Tragedier i en Akt, hvori der kun er 6 Personer, og som ikke vare mere end 1 Time. Der er ikke Noget i Veien for, at han paa National kan spille saadanne ifølge Bevillingen. Jeg tror ikke, at Ministeriet kan fortolke Bevillingen paa anden Maade. Der er visse Tragedier, ja selv græske Tragedier, som maatte kunne indrettes til at spilles paa National. Naar man derimod gaar til Dagmartheatret, som er det til Skueſpil bedst indrettede Theater i Kjøbenhavn, er det efter Bevillingens Ordlyd ikke tilladt paa dette Theater at spille nogetſomhelst alvorligt Stykke, og endnu mindre noget det klassiske Repertoire tilhørende Stykke. Det var de 4 Bevillinger, som for Dieblisset findes her i Kjøbenhavn. Naar man nu spørger om, hvilken Motivering der er givet for, at man har indrettet det saaledes, da har jeg gjennemſøgt, hvad der foreligger fra Autoriteternes Side, men har ikke kunnet finde nogen officiel Udtalelse om, hvad der var Grunden til, at man havde indført en saadan Tilstand, hvorfor man har maattet give Bevillinger af den Natur, og hvorfor det tgl. Theaters Privilegium har maattet bestaa. Jeg tror ikke, at der er kommet nogen officiel autoriseret Udtalelse derom. Kun i den Afhandling, jeg omtalte før af S. S. Heibera, som har spillet en vis Rolle i dette Spørgsmaals Historie, og i hvilken han ivrer imod disse Bevillinger, finder jeg noget Saadant som, at ethvert Theater maa begrænsje sig, men det er dog ikke Noget, der ligger Heiberg synderlig paa Hjerte, idet han gaar ud fra den Forestilling, som var den almindelige paa hans Tid, at det ikke gaar an at have mere end eet fint Theater, og ved Siden af kunde man have